

ODGNIEŚĆ (2) *vb pf*

3 sg fut odgniecie (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przyładow) – XVII(XVIII) w.

1. *Ugniatając spowodować bolesną zmianę na ciele, odcisnąć [„sobie” co] (1) : gdy go [konia] przedfye w drógę pędzą/ tedy sobie żywé odgniecie/ thák iż mu ropą/ kopyto podeydzie *SienLek* 176v.*

2. *Odciać, oderwać [co] (1) : przynieście [gołębia] ofiarownik do ołtarzá y odgniecie głowę iego [ungue secabit] / y ípali ná ołtarzu *BudBib Lev* 1/15.*

Formacje współrdzenne cf GNIEŚĆ.

Cf ODNIECIENIE, ODNIECIONY

MM